

Coperta: Cristian BURESCU, Ana NICOLAU
Ilustrații copertă: Tudor POPA

MILA

2.0

TRĂDAREA

DEBRA DRIZA

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

1

Dacă aş fi putut să înregistrez în mintea mea momente din viaţa reală, ca pe un DVR, după-amiaza aceea ar fi fost printre cele mai revăzute. Greu de crezut? Poate pentru o fată obișnuită. Dar „obișnuit“ era un cuvânt care nu se mai potrivea vieții mele. Cu toate că, în clipa aceea, mă străduiam. Făceam tot posibilul să trăiesc în prezent – doar eu, sarea, nisipul și soarele torid care îmi ardea pielea și se reflecta pe părul lui brunet, de parcă ar fi fost un milion de scânteii mici.

Spuma albă clipoceă la mal, la doar câțiva centimetri de degetele mele – 15, mai exact –, dar atenția îmi rămăsese concentrată pe capul lui, care se zărea ieșind din valuri. S-a scufundat cu ușurința unei creaturi de mare și, chiar și de la distanță, am reușit să zăresc fericirea simplă de pe chipul lui. Hunter era pe deplin în mediul său.

Bucură-te cât mai poți, l-am îndemnat în gând. Nu vom sta mult. Sau poate că da. Mai aveam de luat decizii cu privire la viitorul meu. Deasupra, un pescăruș a țipăt, înainte să plonjeze spre niște resturi de mâncare de pe nisip. La auzul țipătului ascuțit, ceva a tresărit în adâncurile minții mele, apoi a dispărut. M-am înfiorat și soarele s-a ascuns

după un nor. Hunter înota spre mine cu mișcări sigure, iar apa se răsucea în urma lui, ca un arc uriaș. Mi-am ținut respirația. Comparativ cu valul, el părea foarte mic și neînsemnat. Apa l-a luat pe sus și a dispărut într-o explozie de spumă albă. Am sărit în picioare, dar l-am văzut cum răsărea din apă ca o ofrandă a mării. Inima mea falsă s-a întors apoi la ritmul regulat care îi fusese programat. M-am așezat la loc pe prosopul de la motel. Ce prostuță. Normal că nu pățise nimic.

Nu că nu aș fi avut motive de nelinește.

A venit spre mine, cu apa șiroindu-i de pe trup, cu părul zburlit și lipit de gât, astfel încât picături i se scurgeau pe piept.

– Sigur nu vrei să intri? Apa e grozavă.

– Nu, mulțumesc.

E prea dificil să fii pe fază, în mijlocul oceanului. Desigur, n-am spus asta. Scuzele cu nu am costum de baie era mai potrivită. Hunter s-a aruncat pe nisip lângă mine, azvârlind picături de apă pe brațul meu gol. Le-am privit cum se prind de pielea mea, iar el m-a observat.

– Nu e din cauza asta, nu?

Privirea lui s-a îndreptat spre umărul meu stâng, acoperit de mâneca tricoului ușor șifonat.

– Brațul tău e în regulă în apă?

– Da, e în regulă.

Dar atenția lui m-a făcut să mă simt jenată. Mi-am înfășurat brațele în jurul genunchilor îndoțiți, asigurându-mă că deasupra rămâne cel care trebuie. Nu pentru că m-aș fi rușinat de membrul meu protetic, cum insinuase Hunter, când văzuse sârmele ieșind din el, precum spițele rupte ale unei biciclete, pe când eram în Clearwater, ci pentru că brațul meu nu era, de fapt, protetic. Nu în adevăratul sens

al cuvântului, oricum. Totuși, tehnic vorbind, cred că puteam fi considerată complet protetică. Una dintre multele capcane ale vieții de android.

Stomacul meu s-a strâns și m-a făcut să oftez. Încă o capcană? Să găsești un mod diplomatic de a-i spune băiatului de care îți place adevărul despre mica ta problemă cu nonumanitatea. În apărarea mea – nu-l cunoșteam prea bine. Doar dacă luam în considerare faptul că împărțisem un accident cu mașina, un interludiu nocturn într-un șopron și o întâlnire care nu putea fi considerată piatra de temelie a unei relații profunde. Totuși, din clipa în care îl întâlnisem, mă atrăsese ceva la el. Poate faptul că amândoi eram singuratici și asta a fost baza conexiunii noastre imediate. Tot ce știu e că, după ce lumea mea se prăbușise cu două zile în urmă, i-am telefonat panicată lui Hunter, el a răspuns și iată-ne în Virginia Beach.

Și-a trecut degetele de-a lungul zonei dintre mâneca mea și cot. Îi simțeam granulele de nisip de pe piele, dar atenția îmi era captată de fiorul născut de atingerea lui.

– Încă nu-mi vine să cred cât de real se simte, a zis el. Habar n-aveam cât de mult au progresat în acest domeniu.

– E un prototip.

L-am privit în ochi.

– Experimental. Pare să funcționeze bine.

Și-a clătinat ușor capul.

– Nu știu dacă aș fi avut curaj să fiu subiect de test.

Subiect de test, ha. Era și acela un mod de a descrie lucrurile. Nu că aș fi avut cu adevărat de ales în privința aceea.

– Riscurile erau mici.

– Totuși, e ca și cum ai fi la granița științei.

Dacă ar ști...

– Îți dai seama câți oameni vor profita, pentru că tu ai fost dispusă să riști?

– Nu mă face să par vreo eroină. Nu sunt.

A zâmbit.

– Și modestă.

Am aruncat cu nisip în el, în speranța că vom schimba subiectul. Apoi, s-a aplecat și și-a scuturat părul negru. Picături de apă au zburat spre fața mea. Mi-am ridicat mâinile și am țipat.

– Scuze, te-am udat? a zis cu prefăcută inocență, bătând din gene.

– Nesuferitule, i-am strigat, dar zâmbetul meu a dispărut după câteva momente.

Tăcerea rămăsese suspendată între noi, umplută de sunetul repetitiv al valurilor, de vocile răzlețe ale turiștilor care se bucurau de soarele începutului de octombrie și de lucrurile nespuse. Încă trebuia să-i explic motivele pentru care l-am sunat panicată, fapt care îl adusesse lângă mine. Nu mă presase, dar era numai o chestiune de timp. Nu puteam să mă aștept ca cineva să traverseze cu mașina cinci state, într-o clipă, fără să îi ofer o explicație logică. Problema era, în cazul meu, că adevărul suna mai puțin logic decât cea mai ingenioasă minciună.

– Sigur părinții tăi au fost de acord cu asta?

Mi-am întins brațele ca să arăt spre mine, spre el, spre Virginia Beach. Spre tot. I-am văzut umerii lați cum se încordează, degetele mari cum i se cufundă în nisip. S-a uitat în altă parte. Așadar, se părea că nu eram singura care ascundea ceva. Probabil că asta n-ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine, dar, într-un mod perfid, așa s-a întâmplat.

– Ei știi că ești aici?

O umbră a trecut peste fața lui, dar o clipă mai târziu a fost alungată de un zâmbet.

– Oh, da, știu. Ei mi-au spus că ar trebui să vin să te ajut. De fapt – și nu înțelege greșit – când i-am povestit mamei despre prima dată când te-am văzut la Dairy Queen, m-a încurajat să fac cunoștință cu tine, să am prieteni noi.

Zâmbetul i s-a transformat într-un râșnet.

– Nu că aș fi avut nevoie de vreo încurajare.

Am simțit o căldură în piept. Mi-am amintit ziua aceea când intrase în Dairy Queen, iar eu eram cu alte fete. Ceva din atitudinea lui relaxată și din privirea curioasă mă atrăseseră imediat, dar nu știusem că sentimentul fusese reciproc.

M-am ridicat și am țopăit până în locul în care marea se lovea de țărm. M-am aplecat și am luat în palme apa rece, atentă să rămân cu spatele la el, ca să nu-mi poată vedea zâmbetul larg. În clipa următoare, m-am întors.

– Te-am prins! am zis și am aruncat cu apă spre el.

A scuipat când apa i-a atins neașteptat fața, iar când i-am văzut chipul surprins – gura deschisă, ochii măriți –, mi s-a părut atât de comic, încât am chicotit. M-am dat înapoi, țopăind.

– O, nu scapi, a mârâit și a sărit în picioare, la fel de agil cum mi-l aminteam.

Cu pantalonii scurți și cu părul ud lucind în valuri în jurul gâtului, părea un pierde-vară. Privirea mi-a trecut peste pieptul lui gol și am înghițit în sec. Mai degrabă un zeu. Un zeu al plajei.

M-am dat înapoi, pe mal, iar el a țâșnit spre mine, lovind cu picioarele apa din fața mea. Ne-am stropit unul pe altul, râzând ca niște copii, după care m-a apucat de mână și s-a făcut că mă trage spre valurile care se apropiau. S-a oprit înainte să

ne scufundăm prea adânc și am rămas pe loc, lăsând oceanul înspumat să ne cuprindă gleznele. Apa, razele soarelui care ne învăluiau, senzația pe care numai marea o putea crea. Toate mi-au trecut repede prin minte, amintindu-mi de... ceva. Înainte să-mi dau seama, am început să mă rotesc cu brațele întinse. Simțind nisipul sub degete. Rotindu-mă pe nisip. O mică tresărire într-un colț al minții mele. Mi-am amintit bucuria aceea, veselia. Dar în clipa următoare a dispărut. Am simțit o atingere pe păr și am deschis ochii. Fața lui Hunter era la doar câțiva centimetri. Am simțit miros de sare și transpirație, de lemn de santal și de loțiune de plajă.

– Nu-ți face griji că ai putea arăta prea bine sau așa ceva, m-a tachinat el.

Dar când mi-a făcut cu ochiul, am înțeles că joaca mea nu-l deranjase.

S-a apropiat mai mult, până când degetele noastre de la picioare s-au atins sub o mică ridicătură de nisip. Șocul imediat al conștientizării s-a intensificat când s-a aplecat în față, iar respirația lui mi-a gădilat urechea și inima a început să-mi bată și mai repede. O căldură lentă, uniformă mi-a trecut prin corp, de la cap spre brațe, până la vârfurile degetelor. Tânjeam după apropierea lui într-un fel în care nu tânjeam după nimic altceva. Poate că acela era motivul pentru care îl chemasem. Suferința și teama aproape că mă dă râmaseră, iar în trecut, Hunter fusese printre puținele mele surse de liniște.

– Îmi pare rău, am zis, străduindu-mă să-mi păstrez tonul calm.

– Nu trebuie. Tu ești doar... tu.

Am întors capul, privind în depărtare. Sunt doar eu? Și cine ar putea fi acel eu? Într-un acces de ironie pe care, din

fericire, doar eu puteam s-o observ, cuvinte roșii s-au aprins în capul meu, însoțite de o voce digitalizată foarte cunoscută. Vocea mea. Aparent, modul universului de a-mi aminti exact cine – nu, ce – eram.

Amenințare detectată: 4,52 mile.

Am înghețat. Patru mile și jumătate. Ce...

Două avioane, spre vest.

M-am răsucit, căutând o urmă a lor pe cer.

– La ce te uiți? m-a întrebat Hunter, cu o mână streășină la ochi, privind și el spre cer.

Acolo erau.

– Avioane.

– În Virginia Beach există o bază navală uriașă, nu-i așa? Super.

Nu era super. Nu era super deloc. Măinile mele s-au încordat, când imagini din trecut au năvălit în mintea mea, cu o claritate ca de cristal. Mașini, bărbați înarmați. Un avion plin cu soldați, care ne duceau, pe mine și pe mama, într-un loc secret. Celule mici și goale. Părul grizonant al generalului Holland și satisfacția lui arogantă din clipa în care dăduse ordinul să fie distrusă.

Mama. Sângerând, după ce fusese împușcată la ordinul lui Holland, de către unul dintre oamenii lui. Durerea provocată de pierdere mi s-a răsucit în piept și aproape că m-am chircit, amintindu-mi că mama nu mai era. Moartă. Ucisă de un nebun, sub pretextul că își apăra țara. Nu aveam să-i mai văd niciodată zâmbetul. Niciodată nu aveam să îi mai aud vocea. Niciodată nu aveam să îi mai spun că o iubesc.

– Mă întreb de care sunt, a zis el, scoțându-mă din zona aceea întunecoasă.

Nu i-am răspuns, pentru că exact atunci s-a mișcat ceva în ochii mei. De fapt, am simțit cum pupilele mi se contractă. Un strat subțire s-a dat la o parte, însoțit de un clic slab, pe care doar eu îl auzeam.

Zoom: activat.

Un alt clic, iar avioanele mi-au umplut câmpul vizual, de parcă aş fi avut un binoclu high-tech. Imaginile s-au mărit, până când am reușit să văd suficiente detalii pentru a le identifica.

Avioane militare F/A-18.

O imagine 3D a avioanelor a apărut în fața mea, rotindu-se în așa fel încât să văd toate detaliile. Litere roșii au clipit în spatele ochilor mei:

Momentan neînarmate – posibil exercițiu.

– Nu sunt sigură, am murmurat și m-am întors ușurată.

Dar în timp ce încordarea dispărea din mine, o anumită certitudine mi-a umplut inima. Avioanele îmi amintiseră că momentele acelea plăcute petrecute cu Hunter pe plajă nu aveau să dureze. Indiferent cât de mult încercam să alung realitatea, ea continua să se întoarcă la mine, constant precum valurile mării. La fel ca un ciclu ritmic al mării, două nume se repetau din nou și din nou. Richard Grady. Sarah. Numele care fuseseră pe buzele mamei înainte să moară. Cel mai mult mă derutase numele Sarah. „Mereu ai fost foarte curajoasă, Sarah. Atât de curajoasă”, îmi zisese. Dar vorbise cu mine, se uitase la mine. De ce m-ar fi confundat cu acea Sarah? Brusc, am luat-o spre motel.

– Să mergem.

Mi-am dat seama că Hunter era nedumerit de graba mea bruscă, dar în clipa aceea nu aveam de gând să-i explic tot. Voiam să plec, să mă întorc la relativa siguranță a camerei

de motel. Am trecut pe lângă un parc de distracții și pe lângă un carusel imens. De parcă ar fi vrut să mă ridiculizeze cu acea normalitate de care eu nu aveam să mă bucur niciodată. Hunter mă dusesese într-o zi la un bâlci. În acele scurte momente, înțelesesem ce însemna viața adevărată. Cum era să fii cu adevărat uman. Poate că acela fusese un alt motiv pentru care îl sunasem. Întotdeauna mă făcuse să mă simt de parcă eram mai mult decât un gadget la modă creat într-un laborator.

După încă o privire nostalgică, m-am uitat în altă parte. Nu puteam să trăiesc în trecut, dar nu puteam nici să am un viitor până nu aflu totul despre trecutul meu.

Richard Grady. Acea Sarah. Celelalte Mila.

Poate că odată ce voi afla tot, voi putea fi în sfârșit liberă să am o viață reală. Poate chiar una din care să facă parte și Hunter.

Ne-am continuat drumul, deși simțeam îngrijorarea lui Hunter, din felul în care se tot uita pe furiș la profilul meu. Spre est, valurile foșneau pe nisip, iar zgomotul lor se amesteca cu țipetele entuziaste și răzlețe ale câtorva copii. Din discuția pe care o avusese Hunter mai devreme cu femeia care vindea înghețată aflu că mulțimea se rărise considerabil, față de astă vară. Dar încă erau destui turiști și localnici care se bucurau de soare.

Privirea mea s-a oprit asupra a doi bărbați din față. Mi-am pierdut interesul imediat. Nu erau suficient de bine făcuți și nu aveau arme.

Era prea multă lume acolo ca să mă simt bine. Dar cel puțin nu atrăgeam atenția prin marea de oameni care se plimbau. În plus, Virginia Beach îmi păruse locul perfect –

aveam amintiri foarte frumoase aici. Chiar dacă erau mai degrabă programate decât reale.

– Totul e în regulă? Pari destul de încordată.

– Sunt bine. Doar o mică durere de cap, și am dat din mână cu nepăsare, deși nepăsarea nu mai făcea parte de mult timp din abilitățile mele.

Un țipăt m-a făcut să întorc brusc capul spre dreapta, înainte să îmi dau seama că era doar o fată care fugea de un băiat mai mare și de cei doi pumni ai lui plini cu nisip ud. Mâna mi s-a strâns în jurul pandantivului de smarald, în timp ce în capul meu a clipit ceva. Un bărbat și o femeie dansând pe malul apei. Pescăruși țipând deasupra, sunetul valurilor lovindu-se de țărm...

Fișierul de amintiri compromis, defragmentează.

Afișează imagine.

Scânteia amintirii a dispărut. Nu, mai degrabă a fost furată.

M-am înfiorat, iar Hunter a apărut imediat. Și-a pus brațul în jurul umerilor mei și m-a tras aproape.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem în cameră, oricum se va întuneca în curând. Și trebuie să vorbim.

Să vorbim. Corect. Habar n-avea cât așteptam asta. De fapt, cum o să decurgă discuția, mai exact? Mulțumesc foarte mult că ai venit și, oh, apropo, sunt un android. Probabil că mă încordasem pentru că Hunter a oftat:

– Sunt aici pentru tine, da? Trebuie să știi asta.

Am permis surplusului de aer să iasă din plămânii mei inumani, expirând zgomotos. M-am uitat spre el, speriată de ce aș fi putut vedea în ochii lui de un albastru spălăcit, dar aceștia erau blânzi. Calzi. Tentanți. De parcă doar așteptau să mă deschid și să îl las să intre.

– Mulțumesc.

LIBRIS

Mi-a ridicat mâna și și-a trecut degetul mare peste articulațiile mele. Apoi, a ridicat din umeri, o mișcare relaxată, care m-a trimis în sala de clasă unde l-am văzut prima dată făcând asta. Fusesem acolo cu mai puțin de două săptămâni în urmă. Acum, sălile de clasă, și tablele de scris, și cantina de la școală îmi păreau locuri în care era imposibil să mai ajung. Interesant modul în care te modifică tortura și moartea.

Am cotit spre zona unde se afla Sea Breeze Motel, pe la jumătatea străzii. Holul era micuț, ponosit, cu scaune tapisate de un verde decolorat și cu podele din lemn zgâriate. Nu degeaba camerele erau ieftine, nimic nu părea să fi fost modernizat de mulți ani. Dar cel puțin era curat.

Pulsațiile de neliniște din urechile mele erau tot mai puternice, pe măsură ce ne apropiam de motel. Odată ajunși în cameră, trebuia să găsesc ca prin minune un mod prin care să îi spun adevărul. Mda. De ce nu exista un program special pentru androizi, să ușureze lucrurile importante?

Oglindea camerei de motel era încă acoperită de aburii de la duș. Am șters o bucată mică, iar chipul meu m-a privit. Am ridicat mâna, am întors-o în diverse poziții, apoi mi-am trecut degetul peste articulații, cum făcuse Hunter mai devreme. Am șters o porțiune mai mare și am văzut cum pielea mea lucea sub lumina rece. M-am privit de sus în jos, încercând să mă văd cu ochii lui Hunter. Păream suficient de reală – piele, mușchi, curbe, – dar oare el mă simțea reală?

Gândul acela mi-a înfierbântat fața. Privirea mea s-a ridicat și am fost surprinsă să văd o urmă de roșeață în obraji mei. Nici măcar nu ne sărutasem. De ce mă gândeam că m-ar atinge?